



תת"ע 8808/10/17 - מאיר פינס נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 8808-10-17 מדינת ישראל נ' מאיר פינס
תיק חיצוני: 51115433966

מספר בקשה: 2

בפני
המבקש
נגד
המשיבה
החלטה

כבוד השופטת רות וקסמן
מאיר פינס
מדינת ישראל

לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 7.11.17 בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של נהיגה ללא חגורת בטיחות, בניגוד לתקנה 83ב(א) לתקנות התעבורה, ונגזרו עליו קנס בגובה 250 ₪ ופסילה על תנאי של חודש למשך שנה.

טענות הצדדים

לטענת המבקש, הוא לא קיבל זימון להתייצב בביהמ"ש. הוא מתגורר בכתובת "אחים יטקובסקי 2/8, פתח תקווה", וציין כי הוא בעצמו ביקש את יומו בבית המשפט, ולכן לא היה מזלזל ומתייצב בבית המשפט אם היה מקבל זימון.

לבקשתו צירף תצהיר, בו הצהיר כי הכתובת אליה נשלח הדואר היא אינה כתובתו וכן העתק מתעודת הזהות שלו בה מופיעה כתובתו המעודכנת.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שבבקשתו להישפט ציין המבקש בעצמו את המען: "בני ברק ת.ד. 2611", ואישור המסירה חזר בציון "לא נדרש". משכך, אין למבקש אלא להלין על עצמו.

לתגובת המשיבה צורפו העתק מהבקשה להישפט והעתק מאישור המסירה.

דין והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר



מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

מעיון בטופס "בקשה להישפט" שצירפה המשיבה לתגובתה עולה כי המבקש ציין במען את כתובתו: "בני ברק ת.ד. 2611". כמו כן, בטופס הבקשה נכתב במפורש: "**חובתך לציין את כתובתך העדכנית והמלאה...** הודעת על רצונך להישפט - תישלח לך הזמנה למשפט וכתב אישום **לכתובת הנאשם**" (ההדגשה שלי, ר.ו.).

המבקש לא ציין בבקשה דין מתי עדכן את כתובתו, אולם אין הדבר משנה, שכן לאור האמור בטופס הבקשה להישפט, היה על המבקש לדעת כי הזמנה למשפט וכתב אישום יישלחו לכתובת שציין בבקשה. אם המבקש שינה את מענו בתקופה שלאחר שמילא את טופס הבקשה להישפט, היה עליו להיות ערני ולעקוב אחר דברי הדואר גם בכתובתו הישנה.

מכל מקום, משלא הייתה התייצבות מטעמים הנעוצים במבקש, לא יכול הוא לטעון שלא ניתן לו יומו (ראה: רע"פ 9142/01 סוראיה איטליה נ' מדינת ישראל).

ב. בחינת גרימת עיוות דין

המבקש לא השמיע בבקשתו כל טענות ממשיות ביחס לעבירה בה הורשע ולא העלה טענת הגנה כלשהי.

כב' השופטת בייניש בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם קבעה: "... בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליה על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך יעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין."

לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה עליו.

לאור כל האמור לעיל, בניגוד לדעת המבקש, ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחת.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ג' אדר תשע"ח, 18 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.